

Soňa Rebrová

**Miluj ma,
ak to
dokážeš!**

MOTÝL

Soňa Rebrová

**Miluj ma,
ak to
dokážeš!**

Copyright © Soňa Rebrová 2013

Design © Motýľ design 2013

Cover photo © Anna Omelchenko/Fotky&Foto

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2013

ISBN: 978-80-8164-003-2

Soňa Rebrová

**Miluj ma,
ak to
dokážeš!**

VYDAVATEĽSTVO MOTÝL

Prológ

Laura vedela, že dnes zomrie. A jej muž tiež.

Bol to zvláštny pocit.

Neopísateľný.

Strach, očakávanie, obavy, ale aj úľava.

Až tak veľmi sa nebála. Len jej bolo čudne pri srdci.

Cítila, že ani on sa nebojí. Kocky boli hodené. Určite to bude krásne, tak ako bol krásny celý ich život.

Mala by sa začať pripravovať.

Ešte raz sa pozrela von oknom a pokochala sa výhľadom z ich domu.

Breza, ktorú zasadili pred dvadsiatimi rokmi, sa týčila už niekoľko pár metrov nad domom. Na jej konároch boli pripevnené vtáčie búdky, ktoré spolu s deťmi postavili a zavesili, keď boli ešte malé. Laura nikdy nedovolila strom spáliť, hoci im preň sused píliť každú jeseň uši, keď mu jeho listy (a nebolo ich málo) padali do záhrady.

Jazierko pod brezou zapadalo pomaly jesenným listím. Rybky v ňom už dávno nežili. Nebolo času čistiť ho tak často, aby prežili, ale aj tak sa s ním nevedeli rozlúčiť. V lete vždy zapli umelý potôčik, ktorý pekne zurčal a dobre sa pri ňom relaxovalo. Hoci rybám sa v jazierku nedarilo, žaby v ňom, naopak, doslova previtali.

Vždy v lete sa celé noci strašne rozčuľovali, lebo kŕkali tak nahlas, až to všetkých budilo. Dokonca i susedov.

Laura sa otočila od okna a myslela na deti.

Na to, čo povedia. Či budú smutné. Bola si však istá, že to pochopia. Vedia, že nik z nás tu nie je navždy. Majú svoje rodiny, svoje životy. Iste ich to rýchlo prebolí.

Kdesi v kútiku duše cítila, že by chcela ešte žiť. Vedela, že to nebude možné, a tak sa proti osudu nestavala. Snažila sa nájsť v neodbytnom konci aspoň akú-takú útechu. Ved' hádam aj smrť má svoje výhody.

Už nebude musieť v lete každé dva týždne kosiť trávu.

A pliet' burinu.

A nikdy, naozaj už nikdy nebude musieť upratovať.

Ani umývať riad. No nie je to fajn?!

Ani chodiť každý deň domov s ťažkými nákupnými taškami, či variť obedy a večere. Koľkokrát Laura nadávala, že nevie, čo už má na obed či večeru vymyslieť? A pýtala sa, kedy už bude tomu koniec? Nuž, tak teraz už bude.

Spomenula si na všetko, čo jej kedy vadilo, na nepríjemné spomienky, ktorých sa nevedela do konca života zbaviť. Na svinstvá, ktoré ľudia páchajú a ktoré ju vždy vedeli neuveriteľne vytočiť.

Nie je lepšie nezažívať už bolesť, netrápiť sa pre týranie zvierat či neoplakávať osoby, ktoré zomreli a ktoré milovala?

Avšak... je pravdou, že život žijeme len raz. Aj to dobré, aj to zlé. Nestálo by za to ešte v ňom pokračovať?

Ved' jej život nebol až taký zlý. Boli v ňom vrcholy i pády, emócie i vášeň, dokonca i láska. Tá pravá, ktorú nájde len pár ľudí.

A teraz to má všetko stratiť. Nebude už absolútne nič. Len pokoj a ticho. Nebude už žiadna Laura.

Má sa pokúsiť zvrátiť osud? Má zmysel všetko zastaviť, otočiť?

Nie, asi nie.

Všetko je už dané.

Karty sú rozdané.

Niet cesty späť.

Mala by sa už naozaj začať chystať.

Už len pár hodín.

Presne štyri.

Dvestoštyridsať minút.

Vzdychla si.

Je to jej osud. To jej pripravil, a tak sa stane.

Dnes o polnoci jednoducho zomrie.

Nedalo jej, aby nezrekapitulovala v spomienkach svoj život.

Bol dobrý alebo zlý? Čo všetko jej priniesol? Stálo za to žiť ho, či ním len preplávala?

V spomienkach sa vrátila do obdobia, keď ňou mávala puberta. Vtedy chcela byť dospelá, a, áno, dokonca chcela aj zomrieť.

A čo by dala dnes za to, keby bola v puberte...

1. kapitola

Kedysi dávno. Puberta

Vo svojich sladkých šesťnástich rokoch Laura stále dookola premýšľala nad tým, prečo ju nemá nikto rád. Niekedy to zvládala dobre, niekedy horšie. Tak ako dnes.

Ráno sa vybrala do školy a cestou sa zastavila u svojej najlepšej kamarátky Karly. Jej mama ju na rozlúčku objala, vystískala a podala jej do rúk desiatu. Laure stislo hrdlo, akoby jej niekto utiahol okolo krku pevný šál. Nasucho prehltla.

„*Mňa mama nikdy neobjala, nikdy mi nič pekné nepovedala,*“ prebehlo jej hlavou ako už tisíckrát predtým a zaplavila ju obrovská ľútosť. Chcela Karlu odstrčiť a skočiť do náručia jej mamy, nechať sa objasť, vystískasť. Priam ju bolelo srdce, ako to chcela urobiť. Netrúfla si však na to. Iba odvrátila pohľad a trpezlivo počkala, kým sa Karla rozlúči. Kopala nohami do kamienka a myslela na to, že ona si vždy musela kupovať desiatu v školskom bufete, lebo mama jej žiadnu nenachystala. Keď nemala peniaze, čo sa stávalo dosť často, zjedla chlieb s maslom, ktorý si doma sama pripravila. Táto „pochúťka“ jej už liezla hore krkom, ale nič iné jesť nemohla. Šunka i párky boli určené pre mamu.

Vždy bolo všetko iba pre mamu.

Tá v ich rodine hrala prím.

„Nezjedzte tie koláče, sú pre mamu,“ varoval ich otec, keď kúpil niekoľko habošov. Občas z nich trochu dostali, ale väčšinou sa im neušlo. Mamu miloval a bol by jej zniesol aj modré z neba.

„Nejedzte tú šunku, tá je pre mamu!“ upozorňoval ich, keď kládol voňavé plátky do chladničky. Rešpektovali to, lebo mamine mrazivé pohľady doslova zabíjali a ani ona, ani jej brat Matúš nechceli riskovať svoj život. Matúš mal trochu „šťastie“, lebo bol mentálne zaostalý, a tak veľa vecí nevnímal.

Nie, mama ich nebila. Niekedy to však bolo horšie, ako keby to bola urobila.

Laura dostala od nej facku len raz, asi pred rokom, a to ani netušila za čo. Prišla domov, dostala jednu parádnu cez papuľu a z mamy vyletelo: „Ty kurva!“

Laura si chytila líce a odšuchtala sa do detskej izby. Netušila, za čo tú facku dostala. Na dôvod sa radšej ani nepýtala, lebo by mohla dostať aj druhú.

V kaleidoskope spomienok sa jej vybavila príhoda, ako sa raz poškriepila s bratom. Keď jej od zlosti schválne tresol v súrodeneckej hádke dvierkami od kuchynskej linky do hlavy, utekala sa požalovať mame. Mama sa tak strašne naštvála, že schmatla prvé, čo chytila, začala šviháť Matúša po hlave a kričala: „Ty debil, mám len jedno zdravé decko a aj to mi chceš dokaličiť?! Tu máš! Na! Ty jeden!“

Matúš sa krčil na zemi, snažil sa skryť pod stôl. Kryl si rukami hlavu a plakal. Laura bola v malom kútiku srdca rada, že sa jej mama aspoň raz v živote zastala, ale nechcela, aby to bolo za takúto cenu! Keď videla, ako sviští utierka vzduchom a pristáva na Matúšovej uplakanej tvári, chcela, aby prestala. Veď sa zase nič také hrozné nestalo. Mama však potrebovala aspoň dve minúty na to, aby sa upokojila. Laura si uvedomila, že ísť sa jej požalovať bola obrovská chyba. Už nikdy viac to neurobila.

Všetko si nechávala radšej pre seba.

Spomenula si aj na moment, ako ju raz zobrala mama so sebou na burzu, aby si niečo kúpili. Laura si vyhlíadla peknú

bundu. Mala len takú starú, ktorú po komsí zdedila a v porovnaní so spolužiačkiným najnovším modelom vyzerala ako od babičky. V škole ju ohovárali, že je trápna.

„Mami, táto sa mi páči. Kúpiš mi ju?“ opatrne sa spýtala a hodila nesmelý pohľad na mamu. Začínalo sa sychravé počasie a teplá bunda by sa hodila.

„Kúpiť? A za čo? Veď nemám peniaze!“ zasmiala sa mama a ďalej sa prehŕňala medzi vecami. Na to sa nedalo nič povedať – samozrejme – ak nie sú peniaze, nemožno nič kúpiť.

Laure však padla sánka, keď mama prešla popri troch stánkoch a vo štvrtom si kúpila elegantnú bundu. Nevedela, ako si to má vysvetliť. Vo svojom detskom mozgu pochopila krutú pravdu: Na ňu peniaze nie sú, na mamu však áno.

Do jej srdca sa opäť vkradla bolesť. Niekedy mala pocit, že viac jej už neunesie. Chcelo sa jej kričať, plakať, a, áno, niekedy aj umrieť!

Najhoršie nebolo to, že mama na ňu kričala alebo to, že nemohla jesť párky, šunku či koláče. Najhoršie bolo to, že ju mama nikdy v živote neobjala. A ani sa milo neusmiala. Neusmiali sa spolu ako iné matky s deťmi, nečítala jej rozprávky, nezaujímal sa, čo robí, keď príde domov zo školy, ani aké má známky. A Laura mala dobré známky – chcela, aby bola na ňu mama hrdá.

Avšak ona na ňu hrdá nikdy nebola. Väčšinu času jej len pohodlne usadená na gauči s rozčítanou knižkou v ruke rozkazovala. Občas od nej vzhliadla, vydala rozkazy a opäť sa začítala... Ak Laura neurobila, čo od nej chcela, vedela byť pekelné neprijemná.

Takým chladným, odsudzujúcim spôsobom.

Mrazivým pohľadom.

Útržkami viet, len tak pohodenými do vzduchu.

Náznačkami, ako trpí, že má také dieťa...

„Aká si ty len nešikovná.“

„Z teba nikdy nič nebude.“

„Ty si taký debil...“

„Ty že máš na vysvedčení samé jednotky? To určite!“

Jej pohľad mrazil až do špiku kostí a Laura si myslela, že na nej isto niečo musí byť, keď ju matka tak neznáša. Veď by mala byť rada, že je zdravá, keď už Matúš nie je. Že je „vydarená“. Matka akoby nebola rada, že ju má, akoby jej v niečom prekážala.

Možno preto si Laura dlho myslela, že je adoptovaná. Určite to tak musí byť, iné vysvetlenie nie je!

Bola o tom presvedčená až do svojich pätnástich rokov.

Dlho čakala, že si niekedy príde po ňu JEJ mama.

NAOZAJSTNÁ MAMA.

Prevaľovala to slovo na jazyku a šepkala si ho po nociach.

Mama.

Maminka.

Mamulienka.

Mamička.

Maľovala si ružové obrázky, ako u nich doma zazvoní strašne milá pani, objíme ju a povie: „Ja som tvoja mama. Už budeme stále spolu, nenechám ťa tu!“ A potom začne plakať a ospravedlní sa jej. „Prepáč mi, že som sa nemohla doteraz o teba starať. Už nikdy ťa neopustím!“

V jej sne si padli do náručia. Laura by jej bola všetko odpustila, len aby mohla odísť niekam inam z toho chladného bytu. A všetko by bolo už len dobré. Pekný život plný šťastia, lásky a smiechu.

Laura v noci často plakala do vankúša, zatínala päsť a žobronila: „Mama, kde si? Prosím ťa, príď si už po mňa! Už to tu dlhšie nevydržím!“

Nikto však neprišiel.

Nikto ju neobjal, nepohladil.

Laura sa cítila taká SAMA! Sama na celučičkom svete,

nechcená, nenávidená, hlúpa... Diet'a, z ktorého nikdy nič nebude a za ktoré sa každý hanbí.

Časom zatrpkla aj voči svojej imaginárnej „mame“. Lebo aj ona ju nechala v štichu – neprišla, vykašľala sa na ňu!

Len občas ju vystískal ocko a Laura ho za to obdarovala všetkou svojou láskou. Ocko bol milý, chápaný, vedel sa smiať a žartovať. No ak mama niečo prikázala, urobil to. Musel ju veľmi milovať, hoci Laura mala pocit, že aj on sa jej trochu bojí.

Prosila ho, aby sa s mamou rozviedol a aby žili spolu iba oni traja. Otec sa však rozvieť nechcel. Laura si myslela, že je to preto, lebo aj on má pred mamou taký istý strach ako ona. A úplne to chápala.

Keď mala štrnásť rokov, chcela zomrieť, lebo takýto život nestál za nič. Dokonca si naplánovala, ako sa to stane. Pripraví si kopu liekov, ktorých sa povalovali doma tony, keďže mama pracovala v nemocnici. Priotrávi sa, ale zachráni ju. A potom príde za ňou psychologička a bude sa jej pýtať, prečo sa chcela zabiť. A ona jej povie, že ju nemá nikto rád a mama ju nenávidí. Potom ju poprosí, aby mohla ísť do detského domova. Psychologička jej to vybaví. Pôjde domov, pobalí sa a odíde. Mama bude spokojná a ona tiež. Bola presvedčená o tom, že v detskom domove nemôže byť horšie ako doma. Jej snom bolo dostať sa tam.

Jedného dňa, keď bola sama doma, sa rozhodla svoj plán uskutočniť. Naplnila pohár liekmi. Všetky pilulky, ktoré doma našla, nahádzala na dno veľkého pohára a lieky, ktoré boli v drobnej tubičke, vysypala doň tiež. Smrtiaci kokteil zaliala vodou.

Možno keby nevznikla taká hnusná gebuzina, Laura by tu už nebola.

Kokteil však chutil presne tak, ako vyzeral, a tak Laura jemne otáčala pohár, pozerala na skalenú a spenenú zelenú tekutinu s hrčkami nerozpustených liekov a premýšľala, ako toto nechutné svinstvo vypije.

Potom jej v hlave skrsla prapodivná myšlienka, že ak sa zabije, mama vlastne vyhrá. Bude podľa nej – Laura ju už nebude otravovať a ona bude mať pokoj. Odložila pohár so zelenou gebuzinou na stôl.

„Takú radosť matke neurobím! Je to predsa môj život a ja s ním naložím, ako uznám za vhodné!“

V tom okamihu sa Laura tiež zaprisahala, že ona nikdy nebude na druhých zlá, lebo vie, aký je to strašný pocit, keď vám niekto ubližuje. Prisahala si, že bude ľuďom už len pomáhať, bude na nich milá a príjemná a všetci ju budú mať radi. Každý sa bude na ňu usmievať, priatelia ju budú objímať a svet bude krásny!

Jedovato zelenú tekutinu vyliala opatrne do umývadla a hoci ju myšlienky na smrť ešte občas prepadli, vždy im nejako odolala. Vedť možno ju ešte nejaké to šťastie v živote čaká...

Rozhodla sa žiť!

Možno sa stane ešte nejaký zázrak...

Vedť zázraky sa predsa dejú!

Alebo nie?

2. kapitola

Prvé lásky

Tomáš mal vcelku pokojné detstvo. V ich rodine hrala prím mama. Bola hlavou rodiny. Milá, hoci, keď to bolo potrebné, aj prísna. Vždy sa oňho aj brata príkladne starala. Hoci mala minimálny plat, vždy mali navarené a kúpila im, čo chceli. Postarala sa o všetko.

Otec, to bola iná káva. Bol to fajn chlap, to áno. Avšak rád sa pozeral na dno pohárika a fajčil ako dúha. Ráno, len čo roztvoril oči, mal už v sebe dve cigarety a pred sebou hrnček kávy.

Keď prepil celú výplatu, čo sa dosť často stávalo, prišiel domov omotaný klobásami, hodil ich doma na stôl a hrdinsky pripitým hlasom vyhlásil: „Tu máte, nažerte sa!“

Mama len splasla rukami, tresla mu jednu po hlave, lebo vedela, že zase bude musieť vyjsť celý mesiac z ničoho. Vyzeralo to smiešne, keď ona, moletná stokilová dáma, naháňala chudého fotríka po kuchyni. Bol síce vysoký, ale nevážil ani päťdesiat kíľ. Cigarety a alkohol sa podpísali na jeho zdraví.

Uhýbal sa pred ňou, ako sa dalo, a kričal: „Veď som doniesol klobásky! Prečo sa hneváš?“

V alkoholickom opojení mu nedošlo, že im vydržia len zo pár dní a že celý mesiac nebudú mať z čoho žiť. Niekedy to bola zábava, niekedy sa Tomáš za svojho otca hanbil. No hanbil sa najmä za to, že žijú z ruky do úst. Odmalička spriadal plány o tom, ako bude zarábať. Vo svojich predstavách bol veľmi bohatý a úspešný. Snívало sa mu o peniazoch, v ktorých

plával, o kufríkoch plných lesklých mincí a bankovkách, ktoré sa mu budú voľne povalovať po byte. Do malej pokladničky, ktorú dostal na svoje dvanáste narodeniny, si odkladal všetko, čo vyveksloval, zarobil či dostal od mamy.

A život šiel ďalej... Kým fotrik ešte vládla, brával ich na bicykloch na výlety: chytali ryby, zbierali huby a večer si opekali špekáčky.

Bolo to fajn.

No čím bol starší, tým menej bolo výletov. Neskôr sa Tomáš a Dano radšej hrávali vonku každý so svojou partiou a robili neplechu.

Keď mal Tomáš šesťnásť rokov, otec zomrel. Zožrala ho rakovina z nadmerného fajčenia a pitia. Boli to pre všetkých ťažké chvíle. Mama zostala na všetko sama. Bola tu však pre nich – či už v dobrom, či zlom.

„Tomáš, ty hovado jedno, čo si to zase porobil?“ hrešila ho mama, keď nechtiac podpálil horiacou prskavkou susedom spalňu. A všetku tú škodu zaňho zaplatila.

Vyhrešila ho, aj keď vypálil kamarátovi rozžeravenou ihlou na novučičku bundu z tuzexu slovo FANTOMAS. Mysleli si, aké je to úžasné, kým nedostali výprask od rodičov.

Tomáš nikdy nevedel, kde na to brala, ale susedovi kúpila novú bundu, a rovnako dopriala jednu úžasnú aj Tomášovi, keďže ju veľmi chcel.

Keď mal Dano dvadsať rokov, mama zdedila po babke pár korún. Vyškrabala svoje úspory až do dna a kúpila mu v dedine neďaleko mesta malú polovičku dvojdomu. Dano bol šťastný, že má vlastné bývanie, kde ho nebude nikto otravovať. Tomáš sa zase tešil, že má konečne detskú izbu len pre seba. Mama jednoducho vždy vedela, po čom túžia a snažila sa im to dopriať, hoci sama toho veľa nemala.

Aj keď mala slovník robotníka, Tomáš na jej láskyplné „ty hovado jedno“ reagoval s úsmevom. Vedel, že to myslí s lás-

kou a vyslovuje s hrdosťou. Bol predsa jej „hovado“, na ktoré bola pyšná.

V živote mu vadilo len jedno jediné. Komunizmus. Chcel spoznávať svet, vidieť nové obzory, čerpať inšpirácie na nové plány, nápady. Keď však chcel krátko po dovŕšení svojich osemnásťn vycestovať len tuto za roh do Viedne, zistil, že to nie je možné. Musel ísť pred špeciálnu komisiu a vysvetliť jej svoje plány. Viac ako tucet ľudí v uniformách a s vážnymi tvármi sedelo za obrovským stolom, pred ktorý ho postavili ako sabotéra. Vyrútili sa na neho s otázkou, prečo vlastne chce ísť do tej Viedne.

„Lebo sa tam chcem ísť jednoducho pozrieť.“

„Ale prečo? Aký máš dôvod?“

„Žiaden. Chcem tam ísť jednoducho len tak na výlet,“ čudoval sa Tomáš v naivite svojho veku, prečo tento prostý dôvod nechápu. Čo je na tom ísť sa pozrieť do iného mesta, poprechádzať sa po ňom, pozrieť susednú krajinu? Ved' ich je na svete viac ako dvesto a Tomáš chcel vidieť väčšinu z nich osobne.

Polovica komisie sa rehotala, polovica na neho prísne a nechápavo zízala.

„Keď tam nemôžeme ísť my, nechápem, prečo by si tam mal ísť ty,“ vyhlásil jeden z tých prísnych pánov a na tlačivo žiadosti tresol pečiatku: „Zamietnuté!“

A tak Tomáš prvýkrát pocítil, čo je to skutočný život.

A čo je to komunizmus.

A musel povedať, že sa mu to vonkoncom nepáčilo...

Keď Laura dovŕšila šesťnásť rokov, začala hľadať u chlapcov lásku. Na problémy s matkou sa snažila zabudnúť. Ak mohla, bola radšej mimo domu a prichádzala až večer. Celkom sa jej darilo prežiť. Začala trochu ožívať, občas i žartovať,

a dokonca si trúfla premýšľať nad tým, aké by to bolo, keby mala chlapca.

Problém bol ten, že ju žiaden nechcel. To ju opäť presvedčilo o tom, že s ňou nie je niečo v poriadku a že mama má byť na ňu prečo nevrá. Klesala na duchu.

Onedlho bude mať šesťnásť rokov a jeden mesiac, a žiaden chlapec na obzore. A pritom niektoré kamarátky – a aj dosť škaredé – už mali frajerov. Nestáli síce za veľa: na brade im začínali rásť riedke chlpy a vlasy mali mastné až strach. Nehovoriac o pokožke plnej akné. Evin chalan tuším aj škúľil. No aspoň nejakého mala!

A Laura stále nič.

O čo bola horšia ako jej kamarátky?

Do detailov skúmala svoj obraz v zrkadle...

Dobre, má trochu srdcovitú tvár a malé pery. Sú však plné, žiadne tenučké čiarky! A oči... Tie sú orieškovohnedé, trochu šikmé. Všetci ich chvália, že sú vraj pekné. Na tvári má len zopár vyrážok. Ani tlstá nie je.

Dobre, možno je trochu obyčajná.

No že by nikoho aspoň trošku neočarila?

Zamyslela sa nad najhorším variantom. Čo by urobila, keby ju požiadal o stretnutie Andrej, najškaredší chalan z triedy? Mal tmavé mastné vlasy, uhrovitú pokožku (a to myslím fakt, fakt plnú vyrážok!) a na očiach obrovské dioptrické okuliare. Keď premýšľal, dvíhalo sa mu obočie a koža na tvári sa mu natiahla smerom nahor a odkryla obrovské krivé a aj mierne žlté zuby. Išla by s ním na rande?

Fuj, v žiadnom prípade!

Alebo...

Veď len teraz nedávno si povedala, že bude mať ľudí rada. Že nebude nikdy na nikoho zlá a každému vyjde v ústrety. A už to chce porušiť?

Randiť s Andrejom by nemuselo byť až také zlé. Chalani by

aspoň videli, že je o ňu záujem a časom by ju možno zbalil aj nejaký ten fešák... Alebo ju rovno Andrejovi prebral. Baby by ju ľutovali, že s akým chudákom to chodí a možno by z nej bola aj hrdinka, ktorá sa obetovala. V škole by ju uznávali za jej odvalu a za to, že neodkoplá chudáka Andreja. No nebolo by to super?

Laura však nedostala možnosť zistiť to. Ved' ani len ten úbohý Andrej ju nepožiadala o rande!

Možno sa len hanbil nejakú babu osloviť, keďže pri pohľade do zrkadla musel jasne vidieť, že má všetky šance vopred prehraté.

To má možno aj Laura! Ved' zatiaľ sa nikomu nepáči.

Dočká sa vôbec voľakedy toho, aby zistila, čo je to láska?

Príde raz čas na pohladenia, úsmevy, objatia a bozky?

Aj pre ňu?

Pre obyčajné dievča s trochu neobyčajným menom Laura?

Často premýšľala, kde mali rodičia rozum, keď pre ňu vymýšľali meno. Prečo sa nemôže volať nejakou jednoducho, ako napríklad Lucia, Eva či Katarína? Takto na ňu vždy každý pozeral, ako keby sa chcela vytáhnovať.

Hoci aj jej najlepšia kamarátka má trochu netradičné meno: Regina. Páni, tá je teda trieda! Laura veru nevedela, ako sa s ňou môže vôbec taká fešanda kamarátiť.

Dlhé plavé vlasy až po pás, ktoré sa jej prirodzene kučeravejú. Postavička ako lusk, brucho krásne ploché. A tie šťavnaté pery a krásne oči! Laura si povedala, že keby bola chalan, tak ju určite zbalí. Obdivovala ju aj za to, že hoci bola krásna, nebola namyslená. To bolo na jej doráňanú dušu ako balzam.

Regine krásu nezávidela, však to bola jej najlepšia kamarátka. Dá sa povedať, že ju tak trochu aj obdivovala, lebo si zo svojej krásy nič nerobila a nedávala najavo, že je niečím výnimočná.

Hoci, aby bola úprimná, niekedy ju zamrzelo, keď išli po ulici a za Reginou sa otáčali chalani. Jasné, že sa neotáčali za ňou! Ved' keď išla sama, nikto si ju ani nevšimol. A čo je ešte horšie, ak si ju aj niekto všimol, tak sa vystresovala, že sa jej začali podlamovať kolená a nevládala ani chodiť! Musela zastať, počkať, kým ju to prejde, a kým budú jej nohy opäť schopné pohybu. Hanbila sa ako pes, ved' určite sa na ňu pozerajú pre to, ako strašne vyzerá, alebo preto, aká je divná.

Cítila sa ako nejaká želatína, úplne roztrasená na vratkých nohách. Neprijemný pocit!

Laura odjakživa netúžila byť stredobodom pozornosti. Možno aj preto si ešte nikoho nenašla... Myslela si, že je možno príliš hanblivá a chalani sa jej boja.

Hlboko sa nad tým zamyslela.

Niečo na tom možno bude.

Keď prišla do triedy Mária s hlbokým výstrihom – a to nebola nejaká úžasná kráska – seabedome sa prešla po triede a chalani si už medzi sebou šuškali. Keď prišla Laura, ticho a nenápadne si sadla do zadnej lavice a snažila sa zapadnúť.

Ako si môže potom niekoho nájsť?

Sťažka si povzdychla a vystrela sa vo svojej detskej izbe na gauč.

Rozhodla sa, že urobí nejaké zmeny. Vzala do rúk najnovšie časopisy s úmyslom, že si pozrie nejaké pekné účesy a outfity. Možno ju niečo osloví. Nič extra doma nemali, len nejakého Kamaráta a Slovenku. Laura dúfala, že v nich azda niečo nájde, však v časopisoch by mali mať baby módne účesy, nie? A tiež vyžobre od ocka nejaké peniažky na nové tričko a pokúsi sa prežiť aj hlboký výstrih.

Usalašila sa na posteli a rozhodla sa pustiť do bádania po účesoch.

V tej sekunde sa ozvalo zdola hlasné: „Lauraaa!“

Volala ju mama. Nemôže ju ignorovať, bolo by zle. Radšej

poslúchnuť, než dostať od nej hubovú polievku. Odovzdane odložila časopis Kamarát, ktorý práve otvorila.

„Čo treba urobiť?“ opýtala sa, aby mama nevybuchla, kde toľko trčí.

„Choď vyniesť smeti, je plný kôš!“ počula až do izby.

No, super...

„Dobre, hneď som tam,“ zahundrala a zdvihla sa. Pomaly schádzala po schodoch a dúfala, že mama by mohla na tento príkaz o chvíľku zabudnúť. Tento úskok jej už párkrát vyšiel. Povedala, že o chvíľu a neskôr na to zabudla.

V tej chvíli jej však napadlo, že by predsa len mala ísť tie prekliate smeti vyniesť, pretože chce od ocka vyžobrať peniaze na nové sexi tričko. Avšak rozhodla sa, že si ho pôjde kúpiť tentoraz sama, lebo keď ju sprevádza mama, vyberá jej len samé staromódne veci. Na posledné Vianoce dostala od nej hnusnú tmavozelenú silonovú sukňu a akýsi vyťahaný sveter. Akoby jej schválne vyberala samé škaredé veci, aby nevynikla. Horší bol však fakt, že oblečenie dostávala vždy len na sviatky.

Vedela, že na Vianoce dostane nové tielka, ponožky, nohavičky, zo dva svetre a pyžamo. Žiadne prekvapenia sa nekonali. A s tým musela vydržať skoro celý rok. Jedine ak si občas vyžobrala niečo na burze od ocka. Nečudo, že ju potom žiaden chalan nechce, keď má taký šatník.

„Už som tu,“ pribehla do kuchyne.

Otec jej podal plný kôš. Schmatla ho do rúk a vybehla cez kotolňu von. Odkedy bývali v dome, bolo vynášanie smetí hračkou. Žiadne čakanie na výťah, trápne skrývanie sa so smetami pred kamarátmi z vchodu či zdravenie susedov s „lahodne“ rozvoniavajúcim košom so smetami.

Stačilo jej vyjsť pár krokov pred dom a vysypať smeti do smetiaka. Malého, ale vlastného.

Dom postavili Laurini rodičia len nedávno a hoci v ňom mala Laura na rozdiel od paneláka svoju vlastnú izbu – a brat